



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: **H. E. M.**
státní příslušnost Marocké království
zastoupeného Mgr. Umarem Switatem, advokátem
se sídlem Dědinova 2011/19, 148 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 19. 02. 2020 č. j. OAM-484/LE-BA02-LE24-2019,
o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 19. 02. 2020 č. j. OAM-484/LE-BA02-LE24-2019 žalované Ministerstvo vnitra České republiky zamítlo žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle ust. § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V průběhu řízení vzal žalovaný za prokázáno, že důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je obava z návratu do země původu, neboť již nepraktikuje islám, včetně dodržování ramadánu, za což mu ve vlasti údajně hrozí trest smrti nebo usmrcení jeho spoluobčany. Dalším důvodem je snaha o legalizaci pobytu v České republice, neboť zde žije přes 20 let, má zde bývalou manželku, se kterou i nadále bydlí, zatímco v zemi původu již nikoho nemá a neměl by tam kam jít. Žalovaný poukázal na to, že Marocké království, jakožto země původu žalobce, je podle ust. § 2 vyhlášky č. 328/2015 považováno za tzv. bezpečnou zemi původu ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. V případě žalobce žalovaný nezjistil, že jeho zemi původu nelze považovat za bezpečnou, a shledal tak naplnění podmínek k zamítnutí jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu jako věcně nedůvodné.
2. Žalobce podal proti shora uvedenému rozhodnutí včasnou žalobu, ve které žalovanému vytýkal porušení zákona č. 500/2004 správní řád (dále jen „správní řád“) v jeho ust. § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4 a ust. § 68 odst. 3. Podle žalobce žalovaný také porušil ust. § 14a zákona o azylu, neboť splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany z důvodu hrozícího nebezpečí vážné újmy v zemi původu. Ačkoliv je žalobce arabské národnosti, není již věřícím a v případě návratu do země původu by jej ukamenovali, v čemž spatřuje nebezpečí hrozící vážné újmy. Nepraktikuje již islám, včetně dodržování ramadánu, za což by mu v případě návratu do země původu hrozil trest smrti nebo usmrcení jeho spoluobčany. V České republice žije jeho družka, J. E. M. a bratr O. E.M. a tímto rozhodnutím by tak bylo zasazeno do jeho osobní sféry a byl porušen čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod.
3. Další žalobu proti témuž rozhodnutí žalovaného doručil krajskému soudu právní zástupce žalobce dne 12. 3. 2020. V ní rovněž poukázal na nebezpečí hrozící žalobci ze strany místních obyvatel, tj. jeho ukamenování a zmaření života jakožto bezvěrce. Proti tomu nemá žalobce možnost se bránit s ohledem na náboženské zvyklosti a nečinnost státních orgánů. Žalovaný žalobce „aktuálně“ nevyslechl, nedal mu příležitost doplnit svoji žádost o další skutkové tvrzení a nevyhověl ani jeho návrhu na výsledk bývalé manželky – družky, se kterou sdílí společnou domácnost cca 26 let a nevyslechl ani jeho bratra. Zprávy o Marockém království, na které poukazuje žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí, nejsou podle žalobce aktuální, jsou rozporuplné a neúplné a neodrážejí skutečný stav porušování základních lidských práv a náboženské svobody v této zemi. Žalobce se domnívá, že splňuje podmínky pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu a poukázal na těžkou situaci v zemi původu, která podle něj souvisí s poměry náboženskými a politickými a které by mohly být shledány jako důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení azylu humanitárního důvodu, nebo pro přiznání doplňkové ochrany. Z těchto důvodů se žalobce domáhal, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

4. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
5. Krajský soud provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 2. 2020 č. j. OAM-484/LE-BA02-LE24-2019 a připojeným správním spisem žalovaného téhož čísla jednacího a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. V řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).
6. Z obsahu připojeného správního spisu žalovaného krajský soud zjistil, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 30. 11. 2019. Následně dne 3. 12. 2019 vydal žalovaný rozhodnutí, kterým byl žalobce zajištěn v Zařízení pro zajištění cizinců podle ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Z tohoto rozhodnutí je patrné, že žalobce byl již předtím zajištěn rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, č. j. KRPA-404511-12/ČJ-2019-000022-ZZC ze dne 27. 11. 2019 za účelem realizace rozhodnutí o správním vyhoštění. Důvodem jeho zajištění byla skutečnost, že se dne 26. 11. 2019 dostavil na oddělení pobytové kontroly pátrání a eskort Praha k vyřešení svého pobytu na území České republiky. Lustrací v evidencích bylo zjištěno, že žalobce je veden v evidenci nežádoucích osob se stanoveným datem vykonatelnosti dne 25. 11. 2019 a platností do 25. 11. 2021, na základě uložených zpráv o jeho vyhoštění. Do protokolu o vyjádření dne 27. 11. 2019 žalobce uvedl, že do České republiky přicestoval 26. 2. 1994 za svou přítelkyní, se kterou se seznámil na Kanárských ostrovech. Přicestoval na turistické vízum, našel si práci a získal povolení k pobytu. Požádal o státní občanství ČR, avšak nebylo mu uděleno. Svůj cestovní pas ztratil asi před rokem a půl a neví, jak k tomu došlo, asi mu ho ukradli v metru. Před rokem byl v Berlíně požádat na ambasádě o nový pas a občanský průkaz Maroka, avšak dosud se tam nedostavil k sejmutí otisků prstů, proto mu doklady vydány nebyly. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že dne 12. 12. 2019 poskytl žalobce údaje ke své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, přičemž uvedl, že Maroko opustil v roce 1988, kdy cestoval do Španělska; tam pobýval asi 4 roky nebo 5 let a poté odjel do České republiky. Do Maroka se naposledy vrátil před 15 lety, byl tam asi tři týdny a poté se vrátil zpět do ČR. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že opustil víru, což je u nich katastrofa, neboť ho za to mohou ukamenovat. V Maroku už nikoho nemá, jeho otec je mrtvý a matce je téměř 70 let. Tady žije se svojí bývalou manželkou, jsou rozvedeni, avšak žijí spolu na stejné adrese. Dne 13. 12. 2019 byl s žalobcem proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z protokolu o tomto pohovoru vyplývá, že žalobce uváděl stejné důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tedy to, že v Maroku nikoho již nemá. Vrátit se tam nemůže, protože už nepraktikuje ramadán a nemodlí se, v důsledku čehož ho mohou zabít a ukamenovat. V Maroku nebyl 15 let, ale tehdy, když tam byl, bylo to o ramadánu a lidé jej viděli, že kouří. K dalším dotazům žalobce uvedl, že žádné konkrétní problémy se státními a bezpečnostními orgány v Maroku neměl. V případě hrozby ukamenováním žalobce zcela vyloučil, že by se mohl obrátit na policii se žádostí

o pomoc, protože ví, co jej tam čeká a lidé by jej zabili. Ve správním spise je založen i výpis evidence rejstříku trestů fyzických osob ze dne 3. 12. 2019, podle něhož byl žalobce na území České republiky v minulosti 6x pravomocně odsouzen pro páčání trestné činnosti. Součástí správního spisu žalovaného jsou i zprávy o zemi původu žalobce – Maroka, a to informace MZV ČR č. j. 132369/2018-LPTP ze dne 6. 11. 2018, týkající se situace neúspěšných žadatelů

o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a po návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, výroční zpráva Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 21. 6. 2019 o svobodě vyznání za rok 2018, zpráva odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky nazvaná „Hodnocení Maroka jako bezpečné země původu“ z května 2019 a informace téhož odboru ze dne 21. 6. 2018 o bezpečnostní a politické situaci v Maroku.

7. Podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu se jako zjevně nedůvodná zamítne žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.
8. V projednávané věci je nesporné, že žalobce je státním příslušníkem Maroka, které Česká republika považuje v souladu s ust. § 2 bod 14 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, za bezpečnou zemi původu v souladu s ust. § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle výše citovaného ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu je vázáno na splnění dvou podmínek. První podmínkou je to, že žadatel pochází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu. Tato podmínka tedy v projednávané věci naplněna nesporně byla. Druhou podmínkou je pak to, že žadatel neprokáže v řízení o udělení mezinárodní ochrany to, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze. V tomto směru žadatel v průběhu správního řízení opakoval svou obavu z návratu do země původu, která spočívá v tom, že již nepraktikuje islám a nedodržuje ramadán, za což by jej obyvatelé Maroka mohli zabít či ukamenovat. Krajský soud musí především vyslovit pochybnost o tom, že by tento důvod představoval nebezpečí hrozby vážné újmy ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Je totiž nanejvýš pochybné, aby byl žalobce napaden proto, že je jej obyvatelé Maroka při jeho návštěvě této země před 15 lety viděli v době ramadánu kouřit, či že ramadán nedodržuje jiným způsobem. Pakliže by tato skutečnost žalobci hrozila, měl by nepochybně možnost se obrátit na policejní či jiné státní orgány Maroka, což, jak vyplynulo z jeho výpovědi, doposud neučinil a nemůže tedy tvrdit, že by mu tato pomoc poskytnuta v adekvátní míře nebyla. Ve výroční zprávě Ministerstva zahraničních věcí USA o svobodě vyznání za rok 2018 se mimo jiné uvádí, že zákon trestá každého, kdo „používá lákadel pro narušení víry“ nebo pro konverzi muslima k jinému náboženství, a stanoví za to tresty odnětí svobody v rozpětí od 6 měsíců do 3 let a pokutu ve výši 200 až 500 dirhámů. Zákon také zaručuje právo na soudní proces každému, kdo je z takového trestného činu obviněn. Dobrovolná konverze k jinému náboženství není podle zákona trestným činem. Pakliže podle této zprávy není trestná dobrovolná konverze z muslimské víry na víru jinou, není důvodu se domnívat, proč by mělo být trestné zřeknutí se této víry a v důsledku toho být postihováno ze strany marockých státních orgánů. Krajský soud proto uzavírá, že tato žalobní námitka je nedůvodná.

9. Další žalobní námitkou bylo to, že žalobce má na území České republiky pevný rodinný vztah s družkou J. E. M. a bratrem O.E. M. a že nucené vycestování by tak bylo porušením čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Skutečnost, že žalobce žije v České republice řadu let, že v Maroku nikoho nemá a nemá tam kam jít, kdežto zde má družku – bývalou manželkou a bratra, rozhodně nemůže být důvodem pro udělení azylu z taxativně vymezených důvodů v ust. § 12 zákona o azylu a nemůže být považováno za vážnou újmu ve smyslu ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu. Za tento důvod nelze považovat ani namítanou ekonomickou situaci v zemi původu žalobce. To, že žalobce v současné době žije ve společné domácnosti s bývalou manželkou, rozhodně nemůže být důvodem pro posuzování extra-teritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, kterou je Česká republika vázána. Jestliže podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany sledoval žalobce dosažení legalizace pobytu v České republice, pak musí krajský soud ve shodě s žalovaným zdůraznit, že tuto otázku řeší zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, jehož institutů mohl žalobce využít a které nelze nahrazovat udělením azylu či doplňkové ochrany.
10. Nedůvodné jsou i námitky týkající se údajného porušení výše uváděných ustanovení správního řádu. Z obsahu správního spisu krajský soud totiž zjistil, že si žalovaný opatřil dostatek potřebných zjištění pro své rozhodnutí, zejména podrobně provedeným pohovorem k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Taktéž si opatřil potřebné informace o zemi původu žalobce a nelze souhlasit se žalobní námitkou, že použité zprávy jsou nedostatečné, neúplné či neaktuální; žalobce ostatně v žalobě na konkrétní relevantní zprávu, která byla pominuta, nepoukázal. Konečně z obsahu správního spisu ani nevyplynulo, že by žalobce požadoval uvést v dalším pohovoru nové skutečnosti, resp. že by navrhoval svědecký výslech své družky a bratra.
11. S ohledem na žalobcem tvrzené důvody v jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany byly v daném případě naplněny podmínky pro zamítnutí této žádosti jako zjevně nedůvodné a žalovaný proto nebyl ve smyslu ust. § 16 odst. 3 zákona o azylu povinen posuzovat jeho žádost z hlediska důvodů uvedených pro udělení azylu podle ust. § 13 a § 14 nebo pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b. Zároveň také nebyl povinen posuzovat, zda žalobce, jakožto žadatel o udělení mezinárodní ochrany, neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být pronásledován z důvodů uvedených v § 12 nebo že by mu hrozila vážná újma podle ust. § 14a zákona o azylu. Krajský soud proto žalobu žalobce jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
12. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady v souvislosti s tímto řízením nevznikly (ust. § 60 odst. 1 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 2. července 2020

JUDr. Petr Indráček

samosoudce